

Sagan om den själlösa pojken.

Det var en gång en pojke som föddes utan själ. Hans värld var en labyrinth av missförstånd; han kunde inte begripa andra, men krävde att de skulle begripa honom. Isoleringen blev hans enda följeslagare. Ingen kände honom, och han ville inte känna någon. Så byggde han, ur ensamhetens grus, ett eget rike. Där regerade han, inte som en kung, utan som en härskare – en enväldshärskare vars vilja var lag. De som inte dansade efter hans pipa utplånade han utan tvekan. Till en början var det inte hat som drev honom, utan en desperat vilja att befästa sin sköra makt. I hans rike fanns inga regler att följa – bara hans egna dekret som andra tvingades lyda.

En lördag, när den själlösa pojken var kanske sju år gammal, fick han veckopengen i handen. Girigt spenderade han varje öre på godis, som han glupskt åt upp på fem korta minuter. I kontrast köpte grannpojken bara en glass och sparade resten av sina pengar. Men den själlösa pojken, driven av sin slughet, fick en gnistrande idé. Med en allvarsam röst påstod han att grannpojken glass var förgiftad. Skräcken tog genast över; grannpojken slutade tvärt att äta och räckte över glassen till honom innan han sprang hem gråtande. Det var i det ögonblicket den själlösa pojken insåg en mörk sanning: att genom list kunde han få andra att ge efter – att lögn kunde bli en väg till makt och fördelar.

I den verkliga världen växte pojken upp och blev tonåring. Men hans fiktiva värld höll honom i ett järngrepp, en oas av kontroll och makt som han alltid återvände till. Denna imaginära domän var hans fristad – och hans fängelse. På universitetet inträffade en oväntad förändring. Han upptäckte att han inte var ensam; andra kämpade med samma alienation, samma brist på verklig anknytning. Det var en befrielse, en glimt av mänsklig samhörighet. Ändå förblev ensamhetens klo lika skarp, och hans hjärta, eller vad som ersatte det, lika tomt.

Med sina nyfunna vänner fann han en sorts synergi. Tillsammans utvecklade de en skicklighet för manipulation. Sanningen spelade ingen roll – endast resultatet var viktigt. Ord blev vapen, verktyg för att få världen att dansa efter hans pipa. Den själlösa pojkens plan blev tydligare med tiden: att ta över världen, inte genom våld utan genom den subtila makten i tankar och övertygelser. För honom var ingenting heligt, ingenting värdefullt. Det enda som existerade var makten, och han var redo att betala vilket pris som helst för att uppnå den.

Den själlösa pojken blev ständigt förvånad över hur enkelt det var att klättra i hierarkin inom ett politiskt parti. Nästan utan att reflektera fann han sig som ordförande för ungdomsförbundet, och på samma obevekliga räls blev han snart partiordförande. Hans vänner från universitetet följde honom som skuggor, lojala och tysta, medan varje hot mot hans makt rensades ut med blixstens hastighet. Den själlösa pojkens dröm om att bli kung och härskare växte sig allt starkare, en ambition som brann med en kall, obeveklig låga.

Till en början möttes han och hans parti av hån och förakt från de andra partierna i riksdagen. För honom kändes det som mobbning, en konstant påminnelse om hans utanförskap. Men om han var ärlig mot sig själv – vilket han sällan var – insåg han att det enda han verkligen kände var en martyrskapets tomhet, en själslig golgata som han bar som en mantel. Han var oförmögen att känna något annat; hans känsloliv var en öken, där endast maktens skugga kunde ge honom lindring.

Under sina första dagar i riksdagen, förutom den mobbning han upplevde som riktad mot sig själv, insåg den själlösa pojken en sak: demokratins styrka. Den styrka han planerade att ersätta med sitt eget kungadöme. Återigen blev hans list hans främsta vapen. Sanningen var för honom en trivialitet, en obetydlig detalj i en större plan. Kontext och fakta spelade ingen roll – det enda som betydde något var resultatet. Hans inre krets från universitetet, lojala och lika själlösa som han själv, delade hans vision och hjälpte honom att genomföra den.

Den själlösa pojken behövde inte läsa Machiavellis texter; de låg redan djupt rotade i hans väsen, som om de var en del av hans natur. Riksdagens arbete var för honom en formalitet, en kuliss. Det verkliga slagfältet låg i väljarnas sinnen. Hans strategi var enkel men effektiv: att gradvis uppluckra verkligheten genom att sprida felaktig information. Genom att använda andra som megafoner kunde han nå ut till massorna, och han gav aldrig upp. Hans budskap trummades in, gång på gång, tills det blev en alternativ sanning – oavsett om det hade någon grund i verkligheten eller inte.

Det tog den själlösa pojken många år av intriger och strategiskt spel innan den politiska makten låg framför hans fötter, som en krona redo att plockas upp. Bara ett snubblande steg kunde hindra honom från att gripa den makt han så länge eftertraktat. Men han blev aldrig kung, aldrig härskare i den traditionella bemärkelsen. I stället blev han en mästare bakom kulisserna – en puppetmaster som styrde sina marionetter med osynliga trådar. Den nyttiga idioten, som han kallade sin frontfigur, dansade efter hans vilja, och varje rörelse var noggrant koreograferad av hans hand.

Nu var han så nära, så nära att hans mål nästan kunde smakas. Han väntade bara på nästa år, som en predator som ligger i skuggan, redo att slå till. Hans sinne var kallt och beräknande, och hans hunger efter makt var omättlig. För honom var världen en spelplan, och han var dess obevekliga spelare.

Snipp snapp slut så var sagan slut.